

OLÁH ANDRÁS

változó

kuporogsz kedvesed ölmelegében
– nyárban a fény: észrevétlen –
szavakat őrzöl miként partjukat
a Tarn fölött ívelő karcsú hidak
könyörögd vissza a tikokat
mosolyogj értem mint álmunkra
a nyártól őszig nyújtózkodó nap
ki a folyó lúdbörző vizébe kap
és szívárvánnyá görbíti
hegyek fölé röpülő sóhajod
s bár a remény lába elkopott tövig
nyiss néha ajtót nekem s én
szemed tükrében mindig ott leszek

szavak hűsége

lassan szomjan halnak bennünk az álmok
mögöttünk lemaradnak az ájult tegnapok
így leszünk lakatlan sziget – melyben már
csak az ellobbant szavak hűségére vigyáz
a vendégként átszivárgó fájdalom

egyedül

volt nyomunkat mára befedte a hó
keveredik bennünk álom és való

meddig maradhatsz elrontott másolat
aki mint idegent magába fogad

ha behunyt szemed olykor még felragyog
alkonyi fényben az otthonod vagyok

valahol mégis keresztutak várnak
ott intünk búcsút életnek s halálnak

múltunkon kívül nem köt ide semmi
fejfákon fogunk majd kővéset lenni

félúton

gyalogolunk e semmi szélén
vagyunk mindig félúton
lépésenként születünk
lépésenként meg is halunk
de megállni e gyilkos időben
meztelen csöndben áradó sötétben
szemekben feszülő mértek között
nem lehet... még nem lehet - - -

érmindszenti jegyzet

állunk némán egy pusztavilág omladozó vadonában
s míg feledésünk lépteit szaporázza kérdőn sajdul a szív:
*újkori zsongásban ha a múlt szikár fala elvész
beszéli-e majd ezután eme árva vidék Ady nyelvét*